

Nr 287.

Av herr **Näsgård**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i förordningen den 30 maj 1941 (nr 350) angående skogsvårdsstyrelser, m. m.*

Enligt i proposition nr 126 framlagt förslag skall tjänstetiteln länsskogvaktare utbytas mot distriktsskogsmästare. Skogsvårdsstyrelseutredningen hade i sitt betänkande föreslagit tjänstetiteln skogsvårdskonsulent, varemot departementschefen anfört att konsulenttiteln brukar förbehållas personal med högskoleutbildning.

Med anledning av vad som anförts på denna punkt i propositionen har Svenska skogsmästarförbundet i en till jordbruksutskottet riktad skrivelse bl. a. framhållit, att »skogsmästare» ända sedan år 1920 varit examenstitel för dem som genomgått fortsättningsskolan vid Kloten. År 1944 beslöt riksdagen, att den nya mellanform i det skogligen undervisningssystemet som då inrättades skulle kallas statens skogsmästarskola. I skogsvårdsstyrelseutredningens betänkande anges, att endast 13 procent, inberäknat två forstmästare, av samtliga 327 länsskogvaktare ha högre fackutbildning än skogsskola, alltså skogsmästarutbildning. Genomföres förslaget om tjänstetiteln distriktsskogsmästare, skulle detta innebära, framhåller skogsmästarförbundet, att 87 procent av en relativt stor kår erhåller en titel, som sedan 25 år tillbaka innehafts av en annan kår som examenstitel och som därmed skulle ge nämnda 87 procent sken av att ha en utbildning, som de i verkligheten inte äga. Skogsmästarförbundet förklarar till sist, att det givetvis icke har något att erinra mot att länsskogvaktartiteln ersättes med en tjänstetitel som överensstämmer med och syftar på den konsulterande verksamhet, som länsskogvaktarna utöva, men protesterar bestämt emot att titeln skogsmästare med eller utan »distrikts» eller annat tillägg användes för personal, som ej utexaminerats från fortsättningsskolan vid Kloten eller statens skogsmästarskola.

De framkomna förslagen till ändrad tjänstetitel för länsskogvaktarna ha föranletts av kritik från befattningshavarnas sida mot den nuvarande benämningen. Det har sålunda framhållits, att »skogvaktare» dels icke motsvarar arbetsuppgifterna, utan ger en oriktig föreställning om dessa och dels numera i mycket stor utsträckning användes av personer utan någon som helst utbildning och därför verkar deklasserande på länsskogvaktarkåren.

De invändningar som Svenska skogsmästarförbundet framställt, torde böra beaktas. Det synes icke vara riktigt att göra en sedan lång tid använd examens-

titel till tjänstetitel för personal, som icke avlagt ifrågavarande examen. På andra yrkesområden bruka examenstitlar noga respekteras, och det kan icke vara anledning att förfara annorlunda, när det gäller skogsutbildningen. Från fortsättningsskolan vid Kloten, som inrättades år 1917 och var i verksamhet ett 20-tal år, ha över 200 elever utexaminerats. Vid statens skogsmästarskola i Skinnskatteberg avsluta den första kursens elever sina studier den 10 instundande april, och i fortsättningen komma omkring 20 elever årligen att avlägga skogsmästarexamen vid denna skola.

Benämningen skogsvårdskonsulent synes i och för sig icke vara olämplig för länsskogvaktarna, då konsulenttiteln redan nu i viss utsträckning kommer till användning även för personal, som icke har högskoleutbildning. Så är t. ex. fallet med vissa hos hushållningssällskapen anställda fiskeritjänstemän. Emellertid synes länsskogvaktartiteln utan olägenhet kunna bibehållas. Uppgiften att titeln skogvaktare användes av personer utan skogsskoleutbildning torde mera gälla förhållandena tidigare än för närvarande. Att en länsskogvaktare icke »vaktar» skogen i vanlig bemärkelse är naturligtvis riktigt, men detta gör icke heller en skogvaktare i enskild tjänst, liksom en kronojägare torde ha mycket litet och en länsjägmästare ingenting alls med jakt att skaffa.

Såväl jägmästare som skogvaktare och kronojägare äro hävdvunna yrkesbenämningar med mycket god klang överallt i vårt land och böra därför icke avskaffas utan mycket påtagliga skäl. Länsskogvaktartiteln har också under den tid den förekommit blivit alltmera välkänd, och ingen svävar numera i okunighet om en länsskogvaktares uppgifter. Under sådana förhållanden synes någon anledning icke föreligga att utbyta denna tjänstetitel mot en annan, så mycket mindre som den föreslagna nya titeln måste betecknas som missvisande, då den anger en utbildning som det övervägande flertalet länsskogvaktare icke genomgått.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen vid behandling av proposition nr 126 måtte besluta att tjänstetiteln länsskogvaktare skall bibehållas.

Stockholm den 30 mars 1946.

Bernhard Näsgård.
